

Ola přerývaně vydechovala. Dokázala si samu sebe dobře představit, jak asi vypadá: s rukou svírající deštník křečovitě napřaženou ve vzduchu a s tou přihlouplou hroší mísou na hlavě. Žádný div, že ji má Frederika za blázna. Zhluboka se nadechla. Teď nebyl čas přemýšlet o nemožné sousedce.

Krůček po krůčku přistupovala blíž k tomu květináči. Sklonila se, přičichla k němu – a protáhla obličej. Tančící snůh. Tahle vůně byla posledním důkazem toho, co si už stejně myslela: Zjevně tu má nájemníka. Obrátila se ke křeslu, za nímž zmizel ten stín. Jenomže *kdo* se k ní nastěhoval – nebo lépe řečeno: *co*?

Vědunka

Kdesi v dálce odbila půlnoc. Ola ležela na své posteli a s očima napůl otevřenými zírala do tmy, která ji neprostupně obklopovala. Nebylo pro ni snadné ležet obličejem ke zdi a předstírat, že spí. Na to se jí hlavou honilo příliš mnoho myšlenek ohledně květináče, který stál jen pár metrů od ní. Minulý večer se ho snažila několikrát vystrčit na balkon, ale sotva se otočila, už byl zase zpátky v pokoji, jako kdyby nějakou čarovnou silou dokázal otevřít dveře. Teď měla pocit, že

